

Fólkaatkvøðan í Grikkalandi

Vit hava ongar Nei-seðlar eftir.

Kunngerð um ognartøku

Sambært 12. gr., 3. part, í lög-
tingslóg nr. 13 frá 21. mei 1954
verður her gjørt kunnugt, at
Tórshavnar býráð á fundi hin
6. september 1973 hefur sam-
tykt sbt. 12. gr., 1. part, í
nevndu lóg at ognartaka inn-
anfyri sersøku byggisamtykt
nr 3:

matr. nr. 723 b, til víddar 24 m²

Samstundis verður gjørt kunn-
ugt, sbr. 12. gr., 3. part, í nev-
ndu lóg, at hann, ið eitur ogn-
artikna okið, ella hann, ið hev-
ur rættindi til tað, kann lata
spurningin, um tað er neyðugt
at lata tað, koma fyrri landsstýr
ið áðrenn 3 mánaðir aftaná
hesa kunngerð um avgerð bý-
ráðsins.

Tórshavn, hin 8. september
1973

Tórshavnar Býráð

BERT SEYTJAN

Johnsigurd Johannesen týddi eftir Evu Steen

3. PARTUR

Ja, har kom hann. Eitt skepil
si av einum manni. Hann nærk-
aðist henni. Hon ivaðst ikki
ena løtu. Hann var eftir
henni.

Manja dugði á at skyna út-
sjónd hansara, sum tóktist
vilja henni okkurt.

Men tað var okkurt um tað,
at hon hevði sæð skepilsð áður.
Jú, nú mintist hon tað. Tað
var so stutt síðan sum í gjár,
hon hevði sæð tað.

Men so heldur ikki meiri.

Í løtuni tóktist hann ongan
áhuga hava at gera henni nakað.
Hon spákaði, snúði sær
stundum á, og sá hann hvørja
ferðina. Nei, hann royndi ikki
at fjala nakað. Tað var, sum
mundi honum hóva væl at
sigja ella bert skilja mikla
óta hennara.

— Viðtyggi, hugsaði hon.

Manja helt leiðina fram.
Skundaði undir seg sjálva, og
áðrenn hon varnaðist tað, var
hon við hús.

Pápi hennara var á fótum
enn. Ljós var í arbeiðsrúmi
hansara. Hon lat grindina upp

og hevði hana harðliga aftur,
tá hon var komin innum.

Jú, hugsaði hon, Faðirin
skuldi leggja atburð hennara til
merkis. Hon hevði atlað hetta
sum eitt móttíktak móti mann-
inum, ið hevði gingið aftaná
henni. Manja fór ikki inn, men
í staðin leit hon seg í kring
eina løtu.

Jú, mín sann. Hann var har
framvegis. Maðurin, ið tóktist
hava so stóran áhuga fyrri
henni. Hann stóð nærindis ein-
um ljóssteyra, skamt frá húsu-
num.

So snúði hon sær á og fór
innar. Hvat vil maðurin mær,
hugsaði hon. Nei, hann var
óvanligur. Hevði havið eyguni
eftir henni fleiri dagar á rað.
Hevði hann nakað samband
við narkotika...

Manja kundi seg illa, orsak-
að av hesi hugsan.

Faðirin kom til sjónar.
Winther, sum hann kallaðst,
var lektor. Hann var ein still-
forur maður og hartil vitborin.

Í løtuni feksi hann við at
skrýva bók um friðaðar plant-
ur.

Tað var sjónligt, at hann
just hevði fest nøkur orð á
blaðið, nú hann stóð í forstov-
uni.

— Manja, segði hann. Er
nakað hent? Hvi kemur tú so
leiðis, eg meini, fer harðliga
um grindina...?

— Nei, tað var ikki soleiðis.
Bert ein maður, fyltur við bytt
leka, tóktist hava stóran áhu-
ga fyrri mær.

— Eitt mannfólk?

— Ja.

Winther leit spyrjandi at hen-
ni.

— Góðasia mín. Eg vóni, tú
ansar tær. Í seinastum eru vorð
in mong dømi um neyðtøkur
o.s.fr. Mær hóvar ikki, at tú
gongur einsamøll so seint á
deg. Hvi er Bob ikki við tær?

— Nei, hann... hann hevur
so nógv um at vera. Tú veist,
hann spælir í Hit House. Eg
kom annars ikki so seint til
hús. Tað er ikki neyðugt at
lata tíðina fara til spillis.

Winther smiltist, tá hann heli
fyri:

— Tú ert farin at yrkja

nýggja visu, góðasta. Hetta
samsvarar tó ikki við, at tú
ert vorðin skilabeiri, heldur
samsvarar tað við, at vát er
komt í reiðrið, har tú og Fob
húast...?

— Kann vera, segði Manja.
Hon bert flenti. — Tú dugir ov
væl at skilja tað, ein hugsar.
pápi.

Tey fóru innar í stovuna.

— Tað mest lögna er, at eg
havi borið hasa kensluna áður.

— Hvørja kenslu?

— At onkur er eftir mær.

svaraði hon.

— Tú meinar, tú hevur sæð

mannin áður?

Hann leit granskandi at
henni. Eit ávis hugsan ferðast
krang heila hansara. Nei, tað
kann tað ikki vera.

Hugsasin hvarv.

— Pápi, tað er tann sami
maðurin.

— Sami maðurin.

— Ja, eg havi sæð hann áður.

Bæði í gjár og fyrradagin.

Í kvöld bar mær ikki til at

kanna andlit hansara. Tað var

ov myrkt til tess, men skepils-
ð liknaði óføra væl. Hann hev

ur verið eftir mær fleiri dagar

á rað, pápi.

Winther hevði pipuna í munn

in og beit tvørtur um hana.

— Manja... tú ert ikki kom-
in í nakað, eg meini. Eg vóni,

eg kann hava álit á tær. Tað

verður talað so nógv um nar-
kotika og slikt. Tað kann ikki

vera ein løgreglumaður, sum

hevur ein fólara úti, segði
Winther.

— Tað er víst. Eg eri ikki

komin út í nakað. Eg havi

onki gjørt. Tú hevur álit á

mær?

— Jú, sjálvandi, góðasta.

Winter festi sær í pipuna.

— Var hann í hølunum á tær

alla tíðina?

— Ja, heilt frá Hit House.

— Royndi hann ongi tiltøk?

— Als ikki, men kortini var

tað óhugnaligt.

Kanska er hann uttanfyri

framvegis, hugsaði Winter.

— Manja, segði hann. Tú

skal bert vera her. Eg komi

aftur beinanvegin. Eg fari at

vita, um hann framvegis er

har, hasin maðurin.

— — —

Maðurin við ljóssieyran festi

sær júst í eina sigarett, tá Win-

ter kom út gjøgnum grindina

og hevði annan fótin út á veg-

in. Maðurin heilsaði, tá Win-

ter nærkaðist honum.

— Eg verði noyddur at fáa

eina frágreding. Dóttir mín

kennir seg illa av tygum. Tyg-

um eru eftir henni. Og heita

er ikki fyrsta ferðin. Hvor er

æðlan tygara?

— Gott kvöld, harra Win-

ter!!!

Maðurin tók sigarettina ur

munnklovanum og smiltist.

— Tygum kenna meg ikki,

spurdi hann.

— Nei, als ikki, svaraði

Winter.

— At hugsa sær. Tygum ha-

va longu gloymt meg. Tygum

hava ringt mín, men eg havi

ikki gloymt tygum. Eg havi

hugsað um familju tygara nær-

um hvønn dag — í samfull

fýra ár, heli tann fremmandi

fram.

(Framhald)